

[Finansministoren.]

De sociale kontingenter vil vi også meget gerne tage op. Der er et problem her.

Regeringen mener altså — og dette være sagt til hr. Aksel Larsen — at merværdiafgiften er nødvendig, altså at penge er nødvendige; vi skal have dækning, og vi mener, at denne dækning bedst sker i form af en merværdiafgift, og vi har jo i vort forslag indrettet det på en sådan måde, at der ikke bliver en belastning nedad; det har både hr. Aksel Larsen og hr. Hilmar Baunsgaard konstateret. Jeg takker også hr. Hilmar Baunsgaard for den klare konstatering, han gav på dette vigtige punkt af, at den sociale balance igennem det forslag, jeg har fremsat, er opretholdt, eller, som hr. Hilmar Baunsgaard sagde, at den ikke var blevet forrykket. Det takker jeg for. Men ellers kan jeg altså ikke takke hr. Hilmar Baunsgaard så forfærdelig meget. Jeg synes, at der var alt for mange betænkeligheder, både med hensyn til tidspunktet og til finanspolitikken osv.

Med hensyn til restaurationsskattens ophævelse, som hr. Hilmar Baunsgaard inddrog, ja, da fik jeg igen den samme fornemmelse: er det forhalingspolitik, eller hvad er det? Det er rigtigt, at vi har talt om afskaffelse af denne restaurationsskat. Det var med i min forgængers, hr. Poul Hansens, forslag i sin tid, og vi har det selv med, og vi mener også, det skal gennemføres, men skal det absolut være det første trin? Kan det virkelig være hr. Hilmar Baunsgaards mening, at noget af det første, vi skal lave, eller det første, vi skal lave, når vi skal gennemføre en moms, der jo vitterligt belaster de små indkomster, er at ophæve restaurationsafgiften? Jeg vil gerne have lov til at sætte et spørgsmålstegn ved udtalelsen og vil gerne høre, om den er forstået rigtigt, for jeg synes ikke, det er rimeligt. Men vi er helt indforstået med, at restaurationsskatten skal ophæves som led i den samlede reform.

Vi vil også gerne — det vil jeg sige til hr. Hilmar Baunsgaard — drøfte spørgsmålet om de medarbejdende hustruer; det har jeg allerede sagt i min fremsættelsestale.

Så kommer jeg til det, hr. Hilmar Baunsgaard sagde: selvfølgelig kan man ikke komme med regningen til os og så gennemføre reformen sammen med SF. Det har vi

altså heller ikke forestillet os. Vi vurderer faktisk hr. Hilmar Baunsgaards intelligens højere end som så. Men det er jo op til partierne selv, hvor meget de vil være med til, det er jo ikke kun regeringen, der bestemmer, hvorledes disse forhandlinger skal forløbe, og hvem regeringen kan danne flertal sammen med. Det er jo op til partierne selv, og jeg vil gerne meget stærkt appellere til, at vi nu virkelig kommer igennem med denne skattereform og ikke igen skal begynde at trække tiden ud med ting, vi i virkeligheden har gennemdrøftet.

Endelig til hr. Niels Westerby — det bliver lidt af en gentagelse — blot dette, at det ikke er finanspolitikken, vi drøfter her i dag. Jeg underkender på ingen måde finanspolitikken, tværtimod, og jeg mener, at vi i det finansår, der nu er ved at være forbi, har ført, hvad sikkert også hr. Niels Westerby vil kalde en stram finanspolitik. Både hr. Niels Westerby og jeg ville nok have ønsket den noget strammere, så vi kunne have lettet kreditforholdene; men vi har passet på, og det vil vi også gøre i det næste finansår, og bliver der ikke gennemført for udgiftkrævende lovforslag, regner jeg også med, at vi kan klare det næste finansår. Og der er ingen hemmelig aftale — dette være sagt til hr. Niels Westerby. De penge, der kommer ind gennem merværdiafgiften næste år, ja, de må naturligvis også bruges til skattereformen.

Henry Christensen: Ja, der var jo ikke i finansministerens tale i dag nogen tak til partierne, sådan som det så ofte er tilfældet, når en sag er til første behandling. Den eneste, der indkasserede lidt tak og lidt velvilje, var vel, forstod jeg, hr. Aksel Larsen, medens finansministeren var temmelig utilfreds med de øvrige partier; han gav dem også karakter, og jeg forstod, at der var nogle, han var særlig utilfreds med, andre, han var lidt mindre utilfreds med, nogle, der havde skuffet ham særlig meget, og andre, som han måske ikke havde ventet sig så meget af. Og han beklagede sig ikke mindst over den tone, som nogle talere havde anlagt. Jeg tror, finansministeren skulle prøve at læse de taler, der er blevet holdt, igennem bagefter. Det forekommer mig faktisk, at disse taler har været saglige, bygget på argumenter; uanset om man er